

PROLOOG

Ik ben de Schim.

Door de angstige stad ren ik.

Door het eeuwige lijden vlucht ik weg.

Ik strompel ademloos over de oever van de Arno, sla links af de Via dei Castellani in en haast me naar het noorden, wegduikend in de schaduw van de Uffizi.

Nog steeds zitten ze achter me aan.

Hun voetstappen klinken steeds luider terwijl ze me met meedogenloze vastberadenheid opjagen.

Dat doen ze al jaren. Hun vasthoudendheid houdt me ondergronds... dwingt me te leven in het vagevuur... te werken onder de aarde als een chtonisch monster.

Ik ben de Schim.

Hier boven de grond richt ik mijn blik op het noorden, maar ik kan geen rechte weg naar de verlossing vinden, want de Apennijnen onderscheppen het eerste licht van de dageraad.

Ik loop achter het palazzo langs, met zijn gekanteelde toren en de klok met één wijzer. Op de Piazza di San Firenze zigzag ik tussen de vroege marskramers door, met hun hese stemmen en hun geur van *lampredotto* en geroosterde olijven. Nadat ik voor het Bargello langs ben gelopen, ga ik in westelijke richting naar de spitse toren van de Badia en kom ik abrupt tot stilstand bij het ijzeren hek onder aan de trap.

Hier moet men elke angst van zich afzetten.

Ik duw de greep naar beneden en stap het gangetje in, en ik weet dat er geen terugkeer mogelijk is. Ik dwing mijn loden benen de smalle trap op, die naar de hemel draait over marmeren treden, zacht van ouderdom, versleten en vol putjes.

Echoënde stemmen van beneden. Smekend.

Ze komen achter me aan, onverzettelijk, steeds dichterbij.

Ze weten niet wat er komen gaat... of wat ik voor hen gedaan heb!

Ondankbaar land!

Onder het klimmen worden de visioenen steeds levensechter: de wulp-

se lichamen, kronkelend in de vurige regen, de vraatzuchtige zielen, badend in uitwerpselen, de verraderlijke schurken, bevroren in Satans ijzige greep.

Ik beklim de laatste trap en bovenaan struikel ik, de dood nabij, de vochtige ochtendlucht in. Ik ren naar de manshoge muur en kijk door een opening. Diep onder me ligt de gezegende stad, het toevluchtsoord waar ik kon ontsnappen aan de mensen die me hebben verbannen.

Roepende stemmen, dicht achter me. 'Wat jij gedaan hebt, is waanzinnig!'

Waanzin brengt waanzin voort.

'In godsnaam,' roepen ze, 'vertel ons waar je het hebt verborgen!'

Het is juist in Gods naam dat ik dat niet doe.

Ik sta in de hoek, met mijn rug tegen de koude steen. Ze staren diep in mijn heldergroene ogen en hun blik wordt donkerder, niet langer smekend, maar dreigend. 'Je weet dat we onze methoden hebben. We kunnen je dwingen te vertellen waar het is.'

Juist daarom ben ik tot halverwege de hemel geklommen.

Opeens draai ik me om, ik hef mijn armen en krom mijn vingers over de hoge muur. Ik trek me op, zet mijn knieën op de smalle rand, en dan richt ik me wankelend op.

Leid me door de leegte, goede Vergilius.

Ze stormen vol ongeloof naar voren om me bij mijn voeten te grijpen, maar zijn tegelijkertijd bang dat ze me uit mijn evenwicht zullen brengen, zodat ik zal vallen. Nu smeken ze met stille wanhoop, maar ik heb hun de rug toegekeerd. *Ik weet wat me te doen staat.*

Daarbeneden, duizelingwekkend ver beneden me, strekken de rode pannendaken zich uit als een zee van vuur en verlichten het schone land waarover eens de groten dwaalden: Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Ik schuif dicht naar de rand.

'Kom naar beneden!' roepen ze. 'Het is nog niet te laat!'

O, moedwillige onwetendheid! Begrijpen jullie de toekomst dan niet? Zien jullie niet de pracht van mijn schepping? De noodzaak?

Dit ultieme offer breng ik met blijdschap, en daarmee zal ik jullie de laatste hoop ontnemen om te vinden wat jullie zoeken.

Jullie vinden het nooit op tijd.

Tientallen meters onder me wenken de keien van de piazza, als een stille oase. Wat had ik graag meer tijd gehad... maar tijd is een luxe die

zelfs ik met mijn enorme fortuin me niet kan veroorloven.

In die laatste seconden kijk ik neer op de piazza en daar zie ik iets wat me verrast.

Ik zie jouw gezicht.

Je kijkt vanuit de schaduw naar me op. Je ogen zijn droevig, maar ik bespeur er ook ontzag in voor wat ik heb bereikt. Je begrijpt dat ik geen andere keuze heb. Ik moet mijn meesterwerk beschermen ter wille van de mensheid.

Het groeit nog steeds, zelfs nu nog... terwijl het wacht... verscholen in de bloedrode wateren van de lagune zonder weerschijn van sterren.

En dus sla ik mijn ogen op van de jouwe en aanschouw de horizon. Hoog boven deze zwaarbeproefde wereld zeg ik mijn laatste smeekbede.

Lieve God, ik bid dat de wereld me gedenkt, niet als een monsterlijke zondaar, maar als de glorieuze verlosser die ik zoals U weet in werkelijkheid ben. Ik bid dat de mensheid zal begrijpen welk geschenk ik nalaat.

Mijn geschenk is de toekomst.

Mijn geschenk is de verlossing.

Mijn geschenk is het Inferno.

Daarmee fluister ik mijn amen... en neem de laatste stap, de afgrond in.

I

De herinneringen kwamen langzaam naar boven, als luchtballonnen uit de duisternis van een bodemloze put.

Een gesluisde vrouw...

Robert Langdon zag haar aan de overkant van een rivier, waarvan het kolkende water rood was van het bloed. Op de andere oever stond de vrouw naar hem te kijken, roerloos, plechtig, haar gezicht verborgen achter een sluier. In haar hand had ze een blauwe *tainia*-doek, die ze omhoogstak ter ere van de zee van lijken aan haar voeten. De geur van de dood was alomtegenwoordig.

Zoekt, fluisterde de vrouw. En gij zult vinden.

Langdon hoorde de woorden alsof ze in zijn hoofd waren uitgesproken. 'Wie bent u?' wilde hij roepen, maar hij bracht geen geluid voort.

De tijd dringt, fluisterde ze. Zoek en vind.

Langdon deed een stap naar de rivier, maar hij zag dat het water bloedrood was en te diep om te doorwaden. Toen hij weer opkeek naar de gesluisde vrouw hadden de lichamen aan haar voeten zich vermenigvuldigd. Er waren er nu honderden, misschien wel duizenden. Sommige leefden nog, kronkelend van pijn, en stierven een afschuwelijke dood – verteerd door vuur, begraven in de uitwerpselen, elkaar verslindend. Hij hoorde de klagende kreten van menselijk lijden over het water echoën.

De vrouw kwam op hem af en stak hem haar smalle handen toe, alsof ze hem smeekte haar te helpen.

'Wie bent u?' riep Langdon nogmaals.

Als antwoord tilde de vrouw langzaam haar sluier op. Ze was buitengewoon mooi, maar ouder dan Langdon had gedacht: in de zestig misschien, statig en sterk, als een tijdloos beeldhouwwerk. Ze had een strenge kaaklijn, gevoelvolle ogen en lang, zilvergrijs haar dat in kleine krullen over haar schouders golfde. Om haar hals hing een amulet van lapis lazuli, één enkele slang, om een staf gekronkeld.

Langdon had het gevoel dat hij haar kende... en vertrouwde. *Maar hoe? Waarom?*

Ze wees naar een paar schoppende benen dat uit de aarde stak, ken-

nelijk de benen van een arme ziel die op zijn kop en tot zijn middel begraven was. Op het bleke dijbeen van de man stond één enkele letter, geschreven met modder. *R.*

R? dacht Langdon onzeker. *Als in... Robert?* ‘Ben... ik dat?’

Het gezicht van de vrouw verried niets. *Zoek en vind*, herhaalde ze.

Plotseling straalde ze een wit licht uit, dat steeds feller werd. Haar hele lichaam begon hevig te trillen en met een donderslag barstte ze in duizend lichtsplinters uiteen.

Met een kreet werd Langdon wakker.

De kamer was felverlicht. Hij was alleen. De scherpe geur van ontsmettingsmiddel hing in de lucht en ergens piepte een apparaat in het rustige ritme van zijn hartslag. Langdon probeerde zijn rechterarm te bewegen, maar voelde onmiddellijk een scherpe pijscheut. Hij keek omhoog en zag een infuus aan de huid van zijn onderarm trekken.

Zijn hart ging sneller slaan; de apparaten pasten zich aan en piepten ook sneller.

Waar ben ik? Wat is er gebeurd?

Langdons achterhoofd klopte; hij voelde een knagende pijn. Voorzichtig bracht hij zijn vrije arm omhoog en raakte zijn hoofd aan om de bron van die pijn te lokaliseren. Onder zijn plakkerige haar voelde hij de harde knobbels van een stuk of tien hechtingen vol opgedroogd bloed.

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich te herinneren of hij een ongeluk had gehad.

Niets. Helemaal niets.

Denk na.

Niets dan duisternis.

Een man in operatiekleding kwam haastig binnen, waarschijnlijk gealarmeerd door Langdons op hol geslagen hartmonitor. Hij had een ruige baard, een borstelige snor en zachtmoedige ogen, die een bedachtzame rust uitstraalden onder de zware wenkbrauwen.

‘Wat... is er gebeurd?’ wist Langdon uit te brengen. ‘Heb ik een ongeluk gehad?’

De man legde een vinger tegen zijn lippen en rende weer de gang op, waar hij iemand riep.

Langdon draaide zijn hoofd, maar het leek wel of er een spijker in zijn schedel werd geslagen. Hij haalde diep adem en liet de pijn wegebben. Toen bekeek hij heel voorzichtig en methodisch de steriele omgeving.

Er stond maar één bed in de kamer. Geen bloemen, geen kaarten.

Langdon zag zijn kleren op een aanrecht liggen, in een doorzichtige plastic zak. Ze zaten onder het bloed.

Mijn god. Dat was flink raak, zo te zien.

Nu draaide hij zijn hoofd heel langzaam naar het raam naast het bed. Buiten was het donker. Nacht. Hij zag alleen zijn eigen spiegelbeeld in het glas – een lijkbleke vreemde, grauw en vermoeid, met een heleboel slangetjes en snoertjes aangesloten aan allerlei medische apparatuur.

Er naderden stemmen in de gang en Langdon draaide zijn hoofd weer naar de kamer. De dokter kwam terug, nu in het gezelschap van een vrouw.

Langdon schatte haar begin dertig. Ze droeg blauwe operatiekleding en haar blonde haar zat in een dikke paardenstaart die achter haar aan wipte als ze liep.

‘Ik ben dokter Sienna Brooks,’ zei ze met een glimlach. ‘Ik werk vanavond samen met dokter Marconi.’

Langdon knikte zwakjes.

De lange, elegante dokter Brooks bewoog zich met de assertieve soepelheid van een sportvrouw. Zelfs in de vormeloze operatiekleding had ze een pezige gratie. Hoewel ze voor zover Langdon kon zien helemaal geen make-up op had, leek haar huid ongewoon glad; de enige smet was een piepklein schoonheidsvlekje net boven haar mond. Haar ogen waren zachtbruin, maar leken ongewoon doordringend, alsof ze getuige waren geweest van meer onpeilbare ervaringen dan paste bij iemand van haar leeftijd.

Ze ging naast hem zitten. ‘Dokter Marconi spreekt heel weinig Engels,’ zei ze. ‘Hij heeft mij gevraagd uw opnameformulier in te vullen.’ Ze glimlachte nogmaals.

‘Dank u,’ zei Langdon met schorre stem.

‘Goed,’ begon ze zakelijk. ‘Wat is uw naam?’

Daar moest hij even over nadenken. ‘Robert... Langdon.’

Ze scheen met een lampje in Langdons ogen. ‘Beroep?’

Deze informatie kwam nog langzamer boven water. ‘Hoogleraar. Kunstgeschiedenis... en symbolenleer. Harvard University.’

Dokter Brooks liet het lampje verrast zakken. De dokter met de borstelige wenkbrauwen keek al net zo verbaasd.

‘U bent Amerikaan?’

Langdon keek haar verward aan.

‘Ziet u...’ Ze aarzelde. ‘U had geen identificatie bij u toen u vanavond

werd binnengebracht. Maar u droeg een Harris Tweed-jasje en Britse instappers, dus we dachten dat u een Brit was.'

'Ik ben Amerikaan,' verzekerde Langdon haar, te uitgeput om uit te leggen dat hij een voorliefde had voor goed gemaakte kleding.

'Hebt u ergens pijn?'

'In mijn hoofd,' antwoordde Langdon. Het geklop in zijn hoofd werd alleen maar erger door het felle lampje. Gelukkig stak ze het nu in haar zak om zijn pols te pakken en zijn hartslag te controleren.

'U werd schreeuwend wakker,' zei de vrouw. 'Weet u nog waarom?'

In een flits was Langdon terug in het vreemde visioen met de gesluiserde vrouw, omringd door kriovelende lichamen. *Zoekt en gij zult vinden.* 'Ik had een nachtmerrie.'

'Wat droomde u?'

Hij vertelde het haar.

Het gezicht van dokter Brooks bleef neutraal terwijl ze aantekeningen maakte op een klembord. 'Enig idee waardoor zo'n angstaanjagend visioen veroorzaakt kan zijn?'

Langdon zocht in zijn geheugen en schudde toen zijn hoofd, dat uit protest hevig bonsde.

'Goed, meneer Langdon,' zei ze, nog steeds schrijvend. 'Een paar routinevragen. Welke dag is het vandaag?'

Hij dacht even na. 'Het is zaterdag. Ik herinner me dat ik eerder vandaag over de campus liep, op weg naar een middagcollege, en toen... dat is zo'n beetje het laatste wat ik me kan herinneren. Ben ik gevallen?'

'Daar hebben we het straks wel over. Weet u waar u bent?'

Langdon waagde een gok. 'Het Massachusetts General Hospital?'

Dokter Brooks maakte nog een aantekening. 'En kan ik iemand voor u bellen? Vrouw? Kinderen?'

'Nee, niemand,' antwoordde hij instinctief. Hij had altijd genoten van de eenzaamheid en de onafhankelijkheid die zijn zelfverkozen staat van vrijgezel hem verschafte, hoewel hij moest toegeven dat hij in deze situatie graag een vertrouwd gezicht aan zijn bed had gezien. 'Ik zou wat collega's moeten bellen, maar dat komt wel.'

Toen dokter Brooks klaar was met het maken van haar notities, kwam de oudere dokter naar hem toe. Hij streek over zijn borstelige wenkbrauwen, haalde een kleine memorecorder uit zijn zak en liet die aan dokter Brooks zien. Ze knikte begrijpend en wendde zich weer tot haar patiënt.

'Meneer Langdon, toen u vanavond werd binnengebracht, mompelde

u iets. Steeds hetzelfde.’ Ze keek even naar dokter Marconi, die de digitale recorder omhooghield en op een knop drukte.

De opname werd afgespeeld en Langdon hoorde zijn eigen versufte stem telkens dezelfde woorden mompelen: ‘*Ve... sorry. Ve... sorry.*’

‘Het lijkt mij,’ zei de vrouw, ‘dat u “very sorry, very sorry” zegt.’

Langdon was het met haar eens, maar hij kon het zich niet herinneren.

Dokter Brooks keek hem verontrustend scherp aan. ‘Hebt u enig idee waarom u dat zei? Hebt u ergens spijt van?’

Langdon zocht de donkere uithoeken van zijn geheugen af, en opnieuw zag hij de gesluierte vrouw voor zich. Ze stond aan de oever van een bloedrode rivier, omringd door lichamen. Hij rook weer de stank van de dood.

Langdon werd overvallen door een onberedeneerd gevoel van gevaar... niet alleen voor hemzelf, nee, voor iedereen... Het gepiep van zijn hartmonitor versnelde als een razende. Zijn spieren spanden zich en hij probeerde overeind te komen.

Vriendelijk maar beslist legde dokter Brooks een hand op Langdons borst en drukte hem weer in de kussens. Ze keek snel naar de dokter met de baard, die naar een aanrecht liep en iets begon klaar te maken.

Dokter Brooks boog zich over Langdon heen en fluisterde: ‘Paniekgevoelens zijn heel normaal bij hersenletsel, meneer Langdon, maar u moet zorgen dat uw hartslag onder controle blijft. Geen beweging. Geen opwinding. Stil blijven liggen en uitrusten. Alles komt goed. Uw geheugen komt langzaam weer terug.’

De dokter kwam terug met een spuit, die hij aan dokter Brooks gaf. Ze spoot de inhoud in Langdons infuus.

‘Een licht kalmerend middel,’ legde ze uit. ‘En het helpt ook tegen de pijn.’ Ze stond op. ‘Het komt helemaal goed, meneer Langdon. Gaat u maar slapen. Als u iets nodig hebt, drukt u maar op de knop naast uw bed.’

Ze deed het licht uit en vertrok, samen met de dokter met de baard.

Langdon voelde bijna meteen hoe de medicijnen door zijn lichaam stroomden en hem weer de diepe put in sleepten waar hij net uit was geklommen. Hij verzette zich tegen het gevoel en hield uit alle macht zijn ogen open in de donkere kamer. Hij probeerde rechtop te gaan zitten, maar zijn lichaam voelde aan als cement.

Hij ging verliggen, en keek nu weer naar het raam. De lampen waren

uit en zijn weerspiegeling in het donkere glas was verdwenen en vervangen door een verlichte skyline.

Tussen de contouren van spitsen en koepels domineerde één enkele, vorstelijke gevel: de façade van een imposant, stenen fort met een gekanteelde borstwering en een honderd meter hoge toren, die zich aan de bovenkant verbreedde tot een machicoulis, eveneens bekroond met robuuste kantelen.

Langdon schoot overeind en de pijn explodeerde in zijn hoofd. Hij bedwong het scherpe kloppen en keek naar de toren.

Hij kende het middeleeuwse bouwwerk heel goed.

Het was uniek.

Helaas bevond het zich zesenhalfduizend kilometer van Massachusetts.

Aan de andere kant van het raam, verborgen in de schaduwen van de Via Torregalli, stapte een krachtig gebouwde vrouw soepel van haar BMW-motor en liep met de ingehouden kracht van een panter door de straat. Haar blik was scherp. Haar kortgeknipte haar, dat in stekels overeind stond, stak af tegen de opgezette kraag van haar zwartleren motorpak. Ze controleerde haar van een geluiddemper voorziene wapen en keek omhoog naar het raam van Robert Langdon, waarachter het licht net was uitgegaan.

Eerder die avond was haar oorspronkelijke opdracht gruwelijk misgelopen.

Eén koerende duif had alles veranderd.

Nu kwam ze dat rechtzetten.